

Arrest

nr. 215 464 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 13 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 december 2015.

1.2. Op 28 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lalam Kaz (district Dara-I-Pech, provincie Kunar). U hebt een vrouw en vijf kinderen, woonachtig te Lalam Kaz.

Uw broer H. (G., H. 03/10719) was tijdens het communistische regime van Afghanistan politiek en militair actief. H. diende op 6 januari 2003 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 8 december 2003 erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

Einde van het jaar 1393 (=maart 2015) begon u te werken bij de grenspolitie. U werd gestationeerd in Ghanikhel (district Shinwar, provincie Nangarhar). U bekleedde geen rang. Gezien uw werkzaamheden voor de politie werd u bedreigd door de Taliban. Deze kwamen twee of drie keren 's nachts naar uw huis. Uw moeder deelde hen mee dat u niet thuis was. De eerste keer kwamen ze in de zevende of achtste maand van 1392 en een tweede keer enkele maanden later.

U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om op 13 december 2015 in België aan te komen. U diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2015 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen.

De Taliban zouden ook een derde keer naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek uit Afghanistan. Gezien ze op de hoogte waren van het feit dat u Afghanistan had verlaten, dreigden ze er mee uw oudste zoon mee te nemen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw bankkaart, een rekeninguittreksel, foto's, uw werkbade en een kopie van uw inschrijving bij de politie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat er wat schort met het tijdstip van de beweerdte bezoeken van de Taliban. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen met de eis dat u moest stoppen met uw werk, een eerste keer in de zevende of achtste maand van 1392 en een tweede keer enkele maanden later (CGVS 09.02.2018, p.23 & 24). Gezien u verklaart dat u bij de politie aan het werk ging in de laatste maanden van 1393, is het nochtans chronologisch gezien onmogelijk dat de Taliban u om deze redenen zouden bedreigd hebben (CGVS 09.02.2018, p.12). Hiermee geconfronteerd, geeft u de bevreemdende verklaring dat de Taliban tijdens de eerste benadering uw moeder informeerden dat ze wisten dat u overwoog om bij de politie te gaan (CGVS 09.02.2018, p.24).

Deze verklaring verbaast des te meer gezien u eerder in de loop van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat de Taliban tijdens de twee eerste bezoeken aan uw huis, geen enkele melding hadden gemaakt van uw werk bij de grenspolitie (CGVS 09.02.2018, p.24). Bovendien verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ nog dat de Taliban naar uw huis kwamen toen u voor de politie aan het werken was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Eveneens opvallend is uw verklaring dat de Taliban nog een derde keer naar uw huis zouden zijn gekomen, na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 09.02.2018, p.24). U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u niet wist of de Taliban na uw vertrek nog naar uw huis zouden zijn gekomen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dergelijke tegenstrijdige en weinig logische verklaringen ondermijnen het geloof in uw relaas op ernstige wijze.

U legt nog andere tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat de Taliban uw moeder zeiden dat ze wisten dat u naar het buitenland was vertrokken, om later in het onderhoud te verklaren dat de Taliban niet wisten dat u gevlucht was (CGVS 09.02.2018, p. 22 & 26). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat u een fout maakte en dat de Taliban niet op de hoogte waren van uw vertrek naar het buitenland (CGVS 05.06.2018, p.15). Hiernaast verklaarde u niet thuis te zijn geweest ten tijde van de bezoeken van de Taliban (CGVS 09.02.2018, p.21), en wijzigt u wederom uw verklaringen door te stellen dat u tijdens het eerste bezoek in de kelder was gaan schuilen en dat uw moeder de deur ging opendoen (CGVS 09.02.2018, p.21 & 25). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat u één keer thuis was toen de Taliban kwamen, maar dat u simpelweg de deur niet opendeed (CGVS 05.06.2018, p.15). Gevraagd of dit dan het eerste bezoek van de Taliban was, antwoordt u te denken van wel (CGVS 05.06.2018, p.15). De verklaring voor de opmerkelijke vaststelling dat u dit niet met zekerheid weet te zeggen, legt u bij het gegeven dat er veel tijd is verstreken tussen deze gebeurtenissen en het heden (CGVS 05.06.2018, p.15). Gezien men kan verwachten dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen wel beter zou kunnen onthouden, is dit geen afdoende verklaring. Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban.

Wat betreft uw tewerkstelling voor de Afghaanse grenspolitie, dient te worden opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U verklaart dat u actief was als soldaat, dit in de laagste functie en dat u zelfs geen rang had (CGVS 09.02.2018, p.15). In uw functie als soldaat stond u louter en alleen aan een wachttore, waar u waakte (CGVS 09.02.2018, p.18). U verklaart dat ze u nooit hebben leren vechten en dat u nooit aan enig gevecht deelnam (CGVS 09.02.2018, p.18). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban of andere verzetsgroeperingen tijd en middelen zouden investeren in het viseren van iemand die een dergelijk lage positie zou hebben gehad en die verklaart nooit in enig conflict betrokken te zijn geweest. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De vaststelling dat uw broer G., H. de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden voor de grenspolitie, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw werkzaamheden voor de Afghaanse veiligheidsdiensten maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u wat Dari (CGVS 09.02.2018, p.7), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. U beschikt daarnaast over de nodige werkervaring. Vooraleer actief te zijn geweest bij de grenspolitie zou u een in depot hebben gewerkt waar ze gewassen en zaden opsloegen (05.06.2018, p.13). Bovendien kan men ervan uitgaan dat u de stad goed kent. U verklaart al dikwijls in de stad te zijn geweest en zegt dat u er vaak bleef overnachten (CGVS 09.02.2018, p.8 & 05.06.2018, p.11 & 12). U geeft aan dat u tijdens deze bezoeken ook vaak uw vriend S. bezocht, die nog steeds in de stad zou wonen (CGVS 05.06.2018, p.12).

Tal van zaken wijzen er bovendien op dat u tracht te verbergen dat u in werkelijkheid een sterkere band heeft met de stad Jalalabad dan u laat uitschijnen. Zo is er vooreerst de vaststelling dat uw broer tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in 2003, verklaarde dat hij met zijn familie in het jaar 1357 (=1978/1979) naar de stad Jalalabad verhuisde en dat zijn familie, waaronder u, er woonde (CGVS G., H. 03.07.2003, p.2 & 3 + CGVS G., H. 07.03.2003, p.2). Hoewel u aanvankelijk verklaarde te zijn geboren in Lalam Kas (CGVS 09.02.2018, p.3), komt u na confrontatie met de verklaringen van uw broer hierop terug door te stellen dat u het in werkelijkheid niet zeker weet, maar dat er een mogelijkheid bestaat dat u geboren bent in Nangarhar. U gaat verder met te stellen dat uw broer ouder was toen u geboren werd (CGVS 09.02.2018, p.13). Gezien uzelf tweeëntwintig jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud van uw broer, is het evenwel onwaarschijnlijk dat u niet zou geweten hebben dat u ooit in Jalalabad woonde. Het lijkt er dan ook sterk op dat u, net als uw familieleden, jarenlang in Jalalabad verbleef.

Dat uzelf een betere band met Jalalabad hebt dan u laat uitschijnen, blijkt ook uit de vaststelling dat u op uw facebookprofiel zelf aangaf aan de 'Nangarhar universiteit' en de 'Nasrat Hogeschool' te Jalalabad te hebben gestudeerd (CGVS 09.02.2018, p.8). Hoewel u verklaart dat één of andere winkelier dit profiel voor u aanmaakte, is dit maar moeilijk te geloven gezien u diens naam niet eens weet te geven (CGVS 09.02.2019, p.8 & 9). Het is eveneens moeilijk te geloven dat u maar één vriend in Jalalabad zou hebben wonen. Zo blijkt het overgrote deel van de vrienden op uw facebookaccount afkomstig uit deze stad (zie administratief dossier).

U wijzigt bovendien uw verklaringen wat betreft uw familieleden die in Jalalabad zouden wonen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat uw twee zussen en hun echtgenoten in de stad Jalalabad woonden (CGVS 09.02.2018, p.4 & 5). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud beweert u dan weer dat u er geen zussen meer hebt wonen, en dat u maar één zus had die er ooit woonde (CGVS 05.06.2018, p.11). Dit alles wijst er des te meer op dat u tracht te verbergen dat u in Jalalabad over een aanzienlijk familiaal netwerk beschikt. Men kan dan ook aannemen dat u, zij het minstens tijdelijk, op dit netwerk zou kunnen terugvallen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u Jalalabad niet te kennen en er geen werk te hebben. Ook geeft u aan dat de huur van huizen hoog ligt (CGVS 09.02.2018, p.6). Zoals hierboven werd vastgesteld, is het CGVS van mening dat u over voldoende mogelijkheden beschikt om in deze stad aan werk te geraken en lijkt alles er op te wijzen dat u Jalalabad wel degelijk goed kent.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw bankkaart, het rekeninguittreksel, de foto's, de kopie van uw inschrijving bij de politie en uw werkbadge tonen aan dat u actief was bij de grenspolitie. Dit staat niet ter discussie. Dat u omwille van deze activiteiten problemen met de Taliban zou hebben gekend, wordt hiermee evenwel niet aangetoond. Uit het rekeninguittreksel blijkt overigens wel dat u woonachtig was in het vierde district van de stad Jalalabad, wat er opnieuw op wijst dat u veeleer van daar afkomstig bent. Wat betreft de taskara die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw verklaringen slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging, alsook voert hij een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend nieuw element: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 2).

Op 29 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het rapport "EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. . Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse grenspolitie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker verklaart te hebben gehad met de taliban vermits (1) verzoekers verklaringen aangaande de tijdstippen van de beweerde bezoeken van de taliban, waarbij zij zouden hebben geëist dat hij zijn werk zou stoppen chronologisch niet in overeenstemming zijn met de start van zijn werkzaamheden bij de grenspolitie, (2) verzoeker bovendien tegenstrijdige en onlogische verklaringen aflegt over de eis die de taliban stelden bij hun bezoek(en), alsook aangaande het feit of hij al dan niet op de hoogte is of de taliban na zijn vertrek nog naar zijn huis zouden zijn gekomen en (3) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of de taliban al dan niet op de hoogte waren van zijn vlucht naar het buitenland, alsook of hij al dan niet aanwezig was tijdens de bezoeken van de taliban aan hun huis; (ii) verzoekers tewerkstelling voor de Afghaanse grenspolitie op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, nu het niet aannemelijk is dat de taliban of andere verzetsgroeperingen tijd en middelen zouden investeren in het viseren van iemand die een lage positie zoals verzoeker zou hebben gehad en die verklaart nooit in enig conflict betrokken te zijn geweest; (iii) de vaststelling dat verzoekers broer G. H. in België als vluchteling werd erkend evenmin een ander licht kan werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming nu ieder verzoek individueel en op eigen merites beoordeeld moet worden en verzoeker niet aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker laakt nog dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft uitgevoerd naar zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er dient echter vastgesteld dat verzoeker hierbij volledig voorbijgaat aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gehad met de taliban vermits (1) verzoekers verklaringen aangaande de tijdstippen van de beweerdde bezoeken van de taliban, waarbij zij zouden hebben geëist dat hij zijn werk zou stoppen chronologisch niet in overeenstemming zijn met de start van zijn werkzaamheden bij de grenspolitie – die hij op een later tijdstip situeert –, (2) verzoeker bovendien tegenstrijdige en onlogische verklaringen aflegt over de eis die de taliban stelden bij hun bezoek(en), alsook aangaande het feit of hij al dan niet op de hoogte is of de taliban na zijn vertrek nog naar zijn huis zouden zijn gekomen en (3) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of de taliban al dan niet op de hoogte waren van zijn vlucht naar het buitenland, alsook of hij al dan niet aanwezig was tijdens de bezoeken van de taliban aan hun huis. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker vervolgt dat het geweld in Afghanistan gericht is tegen het overheidspersoneel en dat hij – door zijn tewerkstelling bij de grenspolitie, die hij gedocumenteerd heeft – behoort tot de risicoprofielen die worden omschreven in het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 2). Hij wijst er in dit verband nog op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dit recente rapport van 30 augustus 2018 en zich louter heeft gebaseerd op het UNHCR-rapport van 19 april 2016. Er dient te worden benadrukt dat de werkzaamheden van verzoeker voor de Afghaanse grenspolitie, op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the specific circumstances of the case [...]”*). Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissing slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Te meer nu hij zelf aangeeft binnen de Afghaanse grenspolitie de laagste functie van soldaat te hebben uitgeoefend en zelfs geen rang te hebben bekleed en hij voorts aangeeft dat zijn functie eruit bestond om te waken aan een wachttoren, waarbij hij nooit in enig conflict betrokken zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 15 en 18).

De Raad bemerkt in dit verband nog dat uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat verzoeker diverse vage en ontwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn werkzaamheden bij de grenspolitie in Ghanikhel (administratief dossier, stuk 5, p. 12-20), zodat zelfs niet ontegensprekelijk vaststaat dat verzoeker daadwerkelijk als politieagent voor de Afghaanse grenspolitie heeft gewerkt.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen grondig onderzoek heeft gedaan naar het verzoek om internationale bescherming van zijn broer, dient gewezen op hetgeen volgt. Hoewel in overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) beklemtoond wordt dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden, volgt uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden

toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 (zie map ‘Landeninformatie’). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Verzoeker kan aldus niet dienstig aanvoeren dat het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden voor de grenspolitie, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw werkzaamheden voor de Afghaanse veiligheidsdiensten maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u wat Dari (CGVS 09.02.2018, p.7), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. U beschikt daarnaast over de nodige werkervaring. Vooraleer actief te zijn geweest bij de grenspolitie zou u een in depot hebben gewerkt waar ze gewassen en zaden opsloegen (05.06.2018, p.13). Bovendien kan men ervan uitgaan dat u de stad goed kent. U verklaart al dikwijls in de stad te zijn geweest en zegt dat u er vaak bleef overnachten (CGVS 09.02.2018, p.8 & 05.06.2018, p.11 & 12). U geeft aan dat u tijdens deze bezoeken ook vaak uw vriend S. bezocht, die nog steeds in de stad zou wonen (CGVS 05.06.2018, p.12).

Tal van zaken wijzen er bovendien op dat u tracht te verbergen dat u in werkelijkheid een sterkere band heeft met de stad Jalalabad dan u laat uitschijnen. Zo is er vooreerst de vaststelling dat uw broer tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in 2003, verklaarde dat hij met zijn familie in het jaar 1357 (=1978/1979) naar de stad Jalalabad verhuisde en dat zijn familie, waaronder u, er woonde (CGVS G., H. 03.07.2003, p.2 & 3 + CGVS G., H. 07.03.2003, p.2). Hoewel u aanvankelijk verklaarde te zijn geboren in Lalam Kas (CGVS 09.02.2018, p.3), komt u na confrontatie met de verklaringen van uw broer hierop terug door te stellen dat u het in werkelijkheid niet zeker weet, maar dat er een mogelijkheid bestaat dat u geboren bent in Nangarhar. U gaat verder met te stellen dat uw broer ouder was toen u geboren werd (CGVS 09.02.2018, p.13). Gezien uzelf tweeëntwintig jaar oud was ten tijde van het persoonlijk onderhoud van uw broer, is het evenwel onwaarschijnlijk dat u niet zou geweten hebben dat u ooit in Jalalabad woonde. Het lijkt er dan ook sterk op dat u, net als uw familieleden, jarenlang in Jalalabad verbleef.

Dat uzelf een betere band met Jalalabad hebt dan u laat uitschijnen, blijkt ook uit de vaststelling dat u op uw facebookprofiel zelf aangaf aan de 'Nangarhar universiteit' en de 'Nasrat Hogeschool' te Jalalabad te hebben gestudeerd (CGVS 09.02.2018, p.8). Hoewel u verklaart dat één of andere winkelier dit profiel voor u aanmaakte, is dit maar moeilijk te geloven gezien u diens naam niet eens weet te geven (CGVS 09.02.2019, p.8 & 9). Het is eveneens moeilijk te geloven dat u maar één vriend in Jalalabad zou hebben wonen. Zo blijkt het overgrote deel van de vrienden op uw facebookaccount afkomstig uit deze stad (zie administratief dossier).

U wijzigt bovendien uw verklaringen wat betreft uw familieleden die in Jalalabad zouden wonen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat uw twee zussen en hun echtgenoten in de stad Jalalabad woonden (CGVS 09.02.2018, p.4 & 5). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud beweert u dan weer dat u er geen zussen meer hebt wonen, en dat u maar één zus had die er ooit woonde (CGVS 05.06.2018, p.11). Dit alles wijst er des te meer op dat u tracht te verbergen dat u in Jalalabad over een aanzienlijk familiaal netwerk beschikt. Men kan dan ook aannemen dat u, zij het minstens tijdelijk, op dit netwerk zou kunnen terugvallen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u Jalalabad niet te kennen en er geen werk te hebben. Ook geeft u aan dat de huur van huizen hoog ligt (CGVS 09.02.2018, p.6). Zoals hierboven werd vastgesteld, is het CGVS van mening dat u over voldoende mogelijkheden beschikt om in deze stad aan werk te geraken en lijkt alles er op te wijzen dat u Jalalabad wel degelijk goed kent."

Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehouden was om de actuele veiligheidssituatie van de Pech vallei te beoordelen, waar er sprake is van gewelddadige conflicten met burgerslachtoffers, alsook voortdurende schendingen van mensenrechten en vernietigingen van levensonderhoud en hij in dit verband citeert uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat dit verweer *in casu* niet dienstig is vermits uit het voorgaande blijkt dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Zo verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat hij niet langer een alleenstaande man is nu hij in Afghanistan een kind heeft, dient te worden herhaald dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER